

Arrest

nr. 45 789 van 30 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedaneese nationaliteit te zijn, op 29 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Zaghawa origine en afkomstig van Anka, Noord-Darfur. U ontvluchtte uw land van herkomst in 2005 en vroeg op 2 oktober 2006 asiel aan in Italië, waar u op 29 november 2006 de vluchtelingenstatus werd toegekend. U vond werk in Italië maar na een betwisting over de uitbetaling van de door u gepresteerde uren werd u na 4 maanden ontslagen. U volgde nog een opleiding in houtbewerking maar vond geen werk meer in Italië. U ging naar verschillende steden en gemeenten maar kreeg er telkens te horen dat u als erkend vluchteling niet mag werken. Bij gebrek aan werk vroeg u de autoriteiten om financiële steun, die u evenwel geweigerd werd. U leefde samen met andere vluchtelingen in een kraakpand, waar jullie op een dag het bezoek kregen van een in Italië wonende Soedanees genaamd Yacoub. Hij vroeg jullie een document voor vrede in Soedan te ondertekenen, maar u gaat er van uit dat hij - zonder jullie toestemming - jullie

namen wil gebruiken om stemmen uit te brengen bij de komende verkiezingen in Soedan. Yacoub zou bovendien een Soedanese spion zijn. Op een dag werd u in opdracht van Yacoub neergestoken door een man van Noord-Afrikaanse origine. Daarop besloot u Italië te verlaten. U reisde via Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 18 november 2009 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name te worden benadrukt dat u op 29 november 2006 door Italië als vluchteling werd erkend. Derhalve wordt u tot bewijs van het tegendeel geacht de bescherming van Italië te genieten ten aanzien van uw land van herkomst, Soedan. Daar u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, bent u bijgevolg gehouden om te bewijzen dat de bescherming die door Italië werd verleend, heeft opgehouden of onvoldoende is of dat u ernstige vervolging of problemen riskeert bij een terugkeer naar Italië.

In casu toont u echter niet aan dat de bescherming die door Italië werd verleend, heeft opgehouden.

U verklaart Italië om 2 redenen te hebben verlaten. Vooreerst stelt u er geen werk, noch financiële steun te vinden of te krijgen, waardoor u onder andere genoodzaakt was op straat te leven. U verklaarde bij verschillende steden en gemeenten aangeklopt te hebben en er telkens te horen gekregen hebben dat u niet mocht werken als erkend vluchteling (gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat erkende vluchtelingen in Italië niet mogen werken is echter weinig aannemelijk te noemen en is bovendien in strijd met de door u afgelegde verklaringen en neergelegde loonbrieven waaruit blijkt dat u in de periode september – december 2007 wel degelijk 4 maanden gewerkt hebt in Italië en louter omwille van een geschil over de uitbetaling van de werkelijk door u gepresteerde uren ontslagen werd (stuk 8; gehoorverslag CGVS, p. 3 en 6). Bovendien kreeg u er de mogelijkheid een opleiding in houtbewerking te volgen, maar zou u volgens uw verklaringen omwille van de economische crisis geen werk gevonden hebben in deze sector (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder legde u ook een attest neer van de provincie Turijn waaruit blijkt dat u beschikbaar bent voor de arbeidsmarkt en het volgen van opleidingen, en u er zich toe verbindt elke wijziging betreffende deze beschikbaarheid aan de autoriteiten te melden (stuk 9). Dat het u als erkend vluchteling verboden zou zijn te werken in Italië is derhalve niet geloofwaardig te noemen.

Uit de door u neergelegde documenten blijkt verder dat u een aanvraag indiende voor financiële steun, die u evenwel geweigerd werd omdat u niet ingeschreven zou zijn voor de lessen Italiaans en er een niet nader gepreciseerd probleem zou zijn met de door u voorgelegde verblijfsvergunning - er staat enkel tussen haakjes “San Remo!” vermeld - waaromtrent u vreemd genoeg zelf evenmin enige toelichting kan geven (zie stuk 10; gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien dient vastgesteld te worden dat u 30 dagen kreeg om in beroep te gaan tegen deze beslissing maar dat u deze termijn liet verstrijken omdat u bij gebrek aan een eigen adres uw post liet toekomen in een kerk. U zou echter niet vaak naar deze kerk gegaan zijn voor uw post en bijgevolg de brief te laat in uw bezit gekregen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6), hetgeen uiteraard niet aan de Italiaanse autoriteiten kan verweten worden. Bovendien blijkt uit het door u neergelegde document dat u om een niet nader gepreciseerde gemeentelijke financiële bijstand gevraagd hebt en blijkt nergens uit de door u neergelegde documenten dat u niet over een andere vorm van bijstand zou kunnen genieten in Italië. Het feit dat u sinds 2008 geen werk meer zou gevonden hebben en u geen financiële steun kreeg van de stad Turijn getuigen in uwen hoofde derhalve niet van een “gegronde vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade” ten aanzien van Italië.

Voorts verklaart u in Italië problemen te hebben gehad omwille van een Soedanese spion genaamd Yacoub. Vooreerst maakt u echter niet aannemelijk dat deze Yacoub een spion is. Gevraagd waarom u er van uitgaat dat Yacoub een spion is, verklaarde u dat hij jullie vroeg de vrede te tekenen terwijl hij helemaal geen ambassadeur of andere vertegenwoordiger van de Soedanese autoriteiten is (gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Nog volgens uw verklaringen liet hij jullie een document onderteken[en] en zou hij jullie namen vervolgens willen gebruiken bij de komende verkiezingen in Soedan (gehoorverslag CGVS, p. 3). Op de vraag hoe u weet dat hij jullie namen wil gebruiken om in jullie plaats stemmen uit te brengen, kon u echter geen overtuigend antwoord geven. Zo stelde u na enig aandringen dit te weten “omdat bij het congres van Abeba gezegd werd dat wat in Darfur gebeurt niet echt is. Dat er overdreven wordt met cijfers van slachtoffers en zo” (gehoorverslag CGVS, p. 4), waaruit op zich echter geenszins blijkt dat jullie namen gaan gebruikt worden bij de komende verkiezingen, laat staan dat deze Yacoub een spion zou zijn. Bovendien dient vastgesteld te worden dat het document dat hij jullie liet ondertekenen in het Italiaans opgesteld was en u volgens uw verklaringen daarom niet weet wat u precies ondertekende (gehoorverslag CGVS, p. 4). Voorts zou u ook van

mensen uit Nuba vernomen hebben dat Yacoub reeds als spion zou gewerkt hebben in Nederland, maar blijft het onduidelijk hoe zij hiervan op de hoogte zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Voorts stelde u door een handlanger van Yacoub, die evenwel geen Soedanees zou zijn, neergestoken te zijn geweest. Hieromtrent dient echter vastgesteld te worden dat u de band tussen dit incident en uw belager, enerzijds, en Yacoub, anderzijds, niet aannemelijk weet te maken. Gevraagd hoe u weet dat deze persoon een band heeft met Yacoub, bleek u dit af te leiden uit het feit dat de dader niets te maken heeft met Soedan en hij de mensen uit Darfur als Joden afschilderde (gehoorverslag CGVS, p. 4). Aangezien hieruit bezwaarlijk kan besloten worden dat de dader een band heeft met of in opdracht handelde van Yacoub, werd u gevraagd of u beide misschien samen zag, waarop u aanvankelijk ontwijkend antwoordde dat Yacoub iedereen kent en aan iedereen pamfletten uitdeelt, maar u uiteindelijk moest toegeven dat u ze nooit samen zag (gehoorverslag CGVS, p. 4). Derhalve maakt u niet aannemelijk dat Yacoub iets te maken heeft met het feit dat u neergestoken werd en wijst niets er op dat dit incident in casu meer zou zijn dan een, hoe betreurenswaardig ook, op zich staand eenmalig feit. U haalde tot slot geen enkel ander concreet probleem aan met Yacoub, noch enige andere concrete aanwijzing dat diens aanwezigheid in Italië een gevaar zou opleveren in uw hoofd.

Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat u vanuit Italië via Zwitserland en Frankrijk naar België reisde en u geen overtuigende verklaring kon geven voor het feit dat u pas in België asiel vroeg. U stelde niets te weten over Zwitserland en in België asiel te hebben willen vragen omdat u weet dat België een rechtsstaat is (gehoorverslag CGVS, p. 2), hetgeen echter niet weet te overtuigen, zeker niet in hoofd van iemand die reeds sinds 2006 in een Europees land verblijft. Het feit dat u Italië verliet en naliel asiel te vragen in Zwitserland of Frankrijk is derhalve van aard de ernst van de door u aangehaalde "vrees voor vervolging" of "reëel risico op het lijden van ernstige schade" verder te ondermijnen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk dat er wat u betreft in Italië een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Italië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw verblijfsvergunning en reispaspoort uit Italië (stukken 1 en 2) betreffen immers louter uw identiteitsgegevens en uw statuut in Italië en zijn derhalve niet van aard bovenstaande vaststellingen in verband met de appreciatie van uw vluchtelingenstatuut in Italië en uw beweerde problemen in Italië te wijzigen. De door u neergelegde uitnodiging van de Soedanese Liga van Turijn voor een feest ter ere van de Ramadan betreft louter een uitnodiging voor een feest en is derhalve evenmin van aard de door u aangehaalde problemen in Italië te ondersteunen (stuk 3). De documenten van de vakbond (stukken 7 en 11) bewijzen dan weer allerminst dat het u in Italië verboden zou zijn te werken, integendeel. Voorts legde u een proces verbaal neer dat opgesteld werd nadat u neergestoken werd (stuk 4). Daar een proces verbaal louter een neerschrift van uw eigen verklaringen omtrent de feiten betreft, is een dergelijk document niet van aard iets toe te voegen aan uw relaas, laat staan er een bewijs van te zijn. De door u neergelegde medische attesten (stukken 5 en 6) tonen dan weer enkel aan dat u afgevoerd diende te worden met een ambulance en dat u hechtingen nodig had, maar geven geen enkel uitsluitel over de oorzaak en de omstandigheden waarin u verwond werd. Het feit dat u neergestoken werd, wordt in casu overigens niet onmiddellijk betwist.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd".

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar Soedan, maar dat u wel naar Italië kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt wel degelijk een gegronde vrees te koesteren voor Yacoub, een spion uit Soedan. Verzoeker deelt mee dat dit laatste moeilijk aantoonbaar is en dat hij zich op een hele reeks van vermoedens baseert, die hij tijdens het gehoor trachtte te staven met voorbeelden. Verzoeker voegt hieraan toe ervan overtuigd te zijn dat hij werd neergestoken door een handlanger van Yacoub. Ook dit gegeven is moeilijk wit op zwart aantoonbaar, maar verzoeker leidt dit af uit het feit dat hij enkel problemen kende met Yacoub en tevens uit het feit dat Yacoub iedereen kent en aan iedereen pamfletten uitdeelt.

Verzoeker bevestigt daarnaast geen werk, geen financiële steun te vinden of te krijgen in Italië waardoor hij in mensonwaardige leefomstandigheden verkeerde.

Verzoeker meent dat hem wel degelijk de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toekomt.

2.2. De Raad volgt verweerder waar die repliceert dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken.

De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker.

Verweerder benadrukt terecht dat het louter herhalen van de asielmotieven en het volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal.

Vooreerst is het geenszins geloofwaardig dat het verzoeker, die op 29 november 2006 door Italië als vluchteling werd erkend, verboden zou zijn geweest om te werken in Italië en blijken zijn verklaringen hieromtrent ook niet in overeenstemming te zijn met de door hem neergelegde loonbrieven. Verder blijkt uit de door verzoeker neergelegde documenten dat hem financiële steun geweigerd werd omdat hij niet ingeschreven zou zijn voor de lessen Italiaans en er een probleem zou zijn met zijn verblijfsvergunning. Bovendien kreeg verzoeker dertig dagen om in beroep te gaan tegen deze beslissing maar liet hij deze termijn verstrijken, hetgeen uiteraard niet aan de Italiaanse autoriteiten kan verweten worden.

Wat de problemen met Yacoub betreft, maakte verzoeker niet aannemelijk dat deze Yacoub een spion is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat Yacoub hem een document liet ondertekenen en de namen vervolgens zou gebruiken bij de komende verkiezingen in Soedan (gehoorverslag CGVS, p. 3). Op de vraag hoe verzoeker wist dat hij de namen wou gebruiken om in zijn plaats stemmen uit te brengen, kon hij echter geen overtuigend antwoord geven (gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien blijkt dat het document dat Yacoub liet ondertekenen in het Italiaans opgesteld was en verzoeker volgens zijn verklaringen daarom niet wist wat hij precies ondertekende (gehoorverslag CGVS, p. 4).

Voorts stelde verzoeker door een handlanger van Yacoub, die evenwel geen Soedanees zou zijn, neergestoken te zijn geweest, maar hieromtrent dient echter vastgesteld te worden dat verzoeker de band tussen dit incident en zijn belager, enerzijds, en Yacoub, anderzijds, ook niet aannemelijk weet te maken. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat Yacoub iets te maken heeft met het feit dat hij neergestoken werd en wijst niets er op dat dit incident *in casu* meer zou zijn dan een (betreurenswaardig) eenmalig feit. Verzoeker haalde verder geen enkel ander concreet probleem aan met Yacoub, noch enige andere concrete aanwijzing dat diens aanwezigheid in Italië een gevaar zou opleveren in zijner hoofde.

De bestreden beslissing wijst er tevens terecht op dat verzoeker vanuit Italië via Zwitserland en Frankrijk naar België reisde en hij geen overtuigende verklaring kon geven voor het feit dat hij pas in België asiel vroeg. Het feit dat verzoeker Italië verliet en naliel asiel te vragen in Zwitserland of Frankrijk is van aard de ernst van de door verzoeker aangehaalde "vrees voor vervolging" of "reëel risico op het lijden van ernstige schade" verder te ondermijnen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat er wat hem betreft in Italië een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Italië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Commissaris-generaal besloot aldus terecht aan verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, werden kenbaar gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS